

Не са зорница-та помѣсти
И тѣмъ да свѣтне мжнено.
За тѣхъ вѣстоки съ тѣмъ преблѣнъ,
Зора повыта ѿ мзгли,
Задъ чѣрный облакъ затѣленъ
Златый прозорецъ не льци.

Немогѣтъ никѣдѣ да идѣтъ
Замрежено имъ предъ очи
Свѣтливо слѣзичице не видѣтъ
На колесарка какъ търчи.
Озмнало ли е не познаватъ,
Намѣрватъ са все въ ноцъ мръчкавъ,
И крѣхка-та имъ младина
Издѣхва въ клетъ тѣмнинѣ.

ЗИ ТРЯВНИ.

„Мило село! знашъ ли че съмъ принѣждень
Да не мысли-жъ както поманѣвахъ
Да забрави-жъ сичко что балиѣвахъ!
Окоро, скоро щѣ да бѣдъ удаленъ.

Остави мѣ и непытай что ми доуалѣло,
Тѣй сѣрдце е и раниса отъ тѣги.
Какъ незнаешъ отъ что ми е докряѣло
Като чѣвашъ жалбы вынѣги?

Язъ нечитамъ прѣвни трѣдове,
Даръ отъ менъ хемни ги, село мило!
И не пытай сѣсь кои си адове
Клето сѣрце толко охладило.

Приготи ми прошка, времѣ наклѣжи
„Озъ когомъ“ да ми кажешъ въ часъ послѣдний
Нека отъ далеко та погледни
Мое-то око, (хлѣбъ не бържи).

Нека са изнизвашъ монѣ дѣне,